

[Per Hækkerup.]

finder sig i, og i den anstrengte situation, landets økonomi befinder sig i. Vi møder igen den pure afvisning.

Man er blevet lidt fornærmet over, at der i vort dagsordensforslag står, at folketinget indskærper regeringen dens ansvar. Hvis man ikke kan lide ordet indskærper, så stryger vi det, så kan vi lave det om; vi kan ikke ligefrem takke regeringen, det vil jeg dog sige, men vi kunne måske finde et andet ord, det har jeg ikke noget imod, blot det fastslås, at det er fuld beskæftigelse og vækst i produktionen, der er målsætningen. Det er et redaktionelt spørgsmål.

Efter dagsordensforslaget opfordrer tinget regeringen til at oprette et organ til fremme af den industrielle udvikling osv. Ja men det er taget praktisk talt ord til andet ud af handelsministerens svartale. Det er jo det, regeringen igennem sin handelsminister, der vel talte på regeringens vegne, antydede muligheden af at man ville være med til; det var, om jeg så må sige, den eneste virkelige antydning af noget positivt i handelsministerens tale. Nu får vi at vide, at det vil man altså alligevel ikke.

Vi taler videre om nedsættelsen af et kapitalmarkedsråd

„ med det formål at reorganisere kapitalmarkedet og sikre den nødvendige kapitalforsyning til den fortsatte industrialisering.“

Regeringen erklærer selv, at det er en væsentlig del af regeringens ansvar at fordele kapitalmængderne imellem den offentlige og den private sektor, og det har naturligvis en væsentlig betydning for forsyningsmulighederne på kapitalmarkedets forskellige dele, hvordan denne fordeling sker. Nu foreslår vi, at man skal nedsætte et kapitalmarkedsråd, der skal søge at reorganisere kapitalmarkedet. Det vil man altså ikke være med til.

Når vi har sat dette ind, hænger det sammen med, at da vi gennemførte sammen med regeringspartierne realkreditforliget, lovede økonomiministeren os, at der skulle komme en redegørelse for den øvrige del af kapitalmarkedets forhold. Vi har gentagne gange spurgt efter denne redegørelse og fået et undvigende svar, den er ikke klar, der er ikke noget på bordet endnu. Det er derfor, vi har ønsket at sige her: hvis økonomimini-

steren ikke kan overkomme det, så lad os da sætte nogle andre til at foretage denne gennemgang af kapitalmarkedsforholdene, det, som regeringen har lovet os, og som den ikke er kommet med endnu. Det er altså et forsøg på at få noget af det frem, som hører med, hvis man vil have et samlet billede af, hvorledes de økonomiske muligheder er her i landet.

Men hvis det er regeringen så forfærdelig meget imod, at det står i dagsordenen, og hvis økonomiministeren vil love os, at nu kommer det materiale; så er vi da villige til også at tage det ud. Og så står der tilbage kun det, som handelsministeren gav udtryk for at han var enig i.

Jeg vil derfor gerne spørge regeringspartierne, om de vil være villige til, hvis vi foretager disse to ændringer, så — jeg siger blot at overveje vores dagsorden. Jeg tror nemlig ikke, regeringspartierne har haft tid til at overveje vores dagsorden. Jeg ved nemlig ikke af, at der har været afholdt gruppemøder, siden vi fremsatte vores dagsordensforslag. Jeg ved godt, der var nogle herrer og damer, der blev kaldt ind i værelset derinde, og så fik de vel at vide, hvad de skulle sige, men der har ikke været afholdt gruppemøder, hvor man har haft lejlighed til at diskutere det. Man har altså ikke villet overveje vores dagsorden. Derfor spørger jeg nu: vil man være så venlig bare at overveje vores dagsorden? Vi har erklæret vores villighed til at ændre den. Hvis man ikke er det, så må jeg sige, at det er et nyt bevis på den magtfuldkommenhed, regeringen har nogle få måneder endnu.

Ordføreren for forespørgerne (Poul Dam): Tilbage til en tidligere bemærkning. Hr. Hans Kjær og også hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) var noget imod, at jeg havde fremhævet det særlige behov for støtte til eksportindustrien. Hr. Hans Kjær talte om, at eksport og import var forbundne kar og eksportindustri og hjemmemarkedsindustri var forbundne kar, og hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) fortalte, at den dygtige importør var lige så meget værd som den dygtige eksportør — så vi skal vel også snart til at have en importkreditordning. Nu vidner det om en mærkelig gammeldags opfattelse. Sagen i den moderne arbejdsdeling mellem landene er; at virksomhederne for at kunne